

ESPORTS DE MUNTANYA / GIRONA -
2 gener 2022 2.00 h

KILIAN JORNET

L'heroi de les muntanyes

- Un referent internacional, i no només pels seus èxits esportius sinó també per la seva ambició, que l'ha portat de les curses i l'esquí de muntanya a fer gestes com la que va protagonitzar el 2017 a l'Everest

Kilian Jornet **EFE**.

LLUÍS SIMON - GIRONA

Fa onze anys en un bar de Cassà de la Selva vaig xerrar per primer cop amb Kilian Jornet (1987, Sabadell). Estava lluny encara de convertir-se en un referent mundial i en un personatge mediàtic i influent no només a Catalunya. Presentava el seu primer *best seller*, *Córrer o morir*, on ja exposava algun dels secrets que l'havien conduït a guanyar les proves més dures del calendari mundial de curses i d'esquí de muntanya. “El sofriment moltes vegades no ve del cos, sinó de la ment.” “No tan sols animo la gent a fer esport, sinó a deixar-lo en un segon pla i apreciar més el contacte amb la natura.” Són idees que expliquen bona part del seu pensament.

A diferència d'altres figures mediàtiques, no ha amagat mai les seves idees polítiques. “Cadascú és lliure d'expressar-les. Som persones com les altres i tenim les nostres idees”, diria posteriorment en una entrevista en aquest diari. També va mostrar-se favorable al referèndum de l'1 d'octubre del 2017.

Esportivament faria el gran salt a la fama amb el triomf en la copa del món de curses de muntanya (2007), el pas previ a esdevenir el dominador mundial de l'esquí de muntanya en què encadenaria quatre copes del món (2009-2012) i quatre medalles d'or, i un total de vuit medalles entre el 2008 i el 2015.

En una etapa en què semblava imbatible contra rivals de més edat, experiència i fortalesa física, va inscriure el seu nom en curses llegendàries dels circuits mundials d'esquí i curses de muntanya: la Pierre Menta, el Mezzalama, l'Ultra-Trail del Mont Blanc, la Zegama-Aizkorri, la Sierre Zinal, el trofeu Kima, la Hardrock Endurance Run o la Cavalls del Vent.

Estava cantat que els esports més "tradicionals" s'estaven quedant petits per a un esportista de les seves possibilitats. No era, amb tot, un corredor que se sentís atret per altres coses que no fossin la muntanya. "No em veuràs mai en un desert." Així, va començar a donar voltes al cap a una nova idea: compaginar la seva passió per córrer en la natura amb la possibilitat d'acostar-se als perills de l'alpinisme i l'escalada. Així va néixer el projecte *Summits of my life*, presentat en societat el 2012 quan ja era una personalitat a Catalunya. El propòsit d'una ventura sense límits era d'una explicació senzilla però d'una realització heroica. Calia coronar en solitari, sense assistència i rebaixant tots els rècords possibles, algunes de les muntanyes més emblemàtiques del planeta: el Mont Blanc, l'Elbrús, el Cerví, l'Aconcagua, el McKinley i, finalment, l'Everest.

Al Mont Blanc va esdevenir una tragèdia. El seu company Stéphane Brosse va morir en una caiguda en una cornisa de 600 m. Jornet, amb tot, hi tornaria i el 2013 hi va fer el rècord de l'ascensió (4h57). També va fer el rècord al Cerví i al mont Elbrús. El 2014 va fer els rècords dels cims més alts d'Amèrica, el mont McKinley i l'Aconcagua.

Aquell any la revista *National Geographic* el va designar, per votació popular, Aventurer de l'any. Va registrar, de fet, el nombre més gran de vots (75.000) de la història del guardó de la revista, sobretot pels reptes complets en el marc del projecte *Cims de la meva vida*.

Quedava encara en l'aire el viatge a l'Himàlaia. Un gran terratrèmol ho va impedir el 2015. Jornet s'hi va desplaçar per oferir ajuda a les zones més aïllades. Dos

anys després hi tornaria i deixaria el seu nom inscrit per sempre més al cim més alt del planeta la matinada del 21 al 22 de maig pujant-hi sense oxigen ni cordes fixes i en solitari 26 hores després d'haver sortit del camp base situat a 5.100 m. Jornet va repetir la gesta una setmana més tard. Des d'un altre camp base (6.500 m) va pujar al cim en 17 hores.

Fruit de la seva experiència a l'Everest va gravar un dels millors documentals moderns que s'han pogut veure en l'alpinisme, *Path to Everest*. Ha continuat publicant llibres des de Noruega, on té la seva residència. El darrer, *Res és impossible*, on torna a posar l'accent en la importància de gaudir de la muntanya més enllà de l'esport que hi faci cadascú.

Aquest 2021 s'ha pronunciat contra la candidatura de Barcelona i els Pirineus per als Jocs d'hivern del 2030 avisant dels perills d'una explotació excessiva dels recursos naturals de la muntanya.

fa 20 anys

fill dels pirineus. Tot i que va néixer a Sabadell, Jornet estava destinat a conviure amb la muntanya. El seu pare era el guarda del refugi Cap del Rec (1.986 m), a la Cerdanya, i la seva mare, professora d'esports de muntanya. Des de ben petit tant ell com la seva germana, també esportista internacional, van passar-se hores i hores corrent i esquiant, fins i tot per anar a escola. A la Molina va començar a mostrar el seu talent i amb 16 anys ja va entrar a formar part de la selecció.